

**This is an electronic reprint of the original article.
This reprint *may differ* from the original in pagination and typographic detail.**

Author(s): Hemminki, Tiina

Title: Tutkijan luovat ruuhkavuodet?

Year: 2017

Version:

Please cite the original version:

Hemminki, T. (2017, 3.8.2017). Tutkijan luovat ruuhkavuodet?. What the Hela?.
<https://www.jyu.fi/hytk/fi/laitokset/hela/ajankohtaista/blogi/tutkijan-luovat-ruuhkavuodet>

All material supplied via JYX is protected by copyright and other intellectual property rights, and duplication or sale of all or part of any of the repository collections is not permitted, except that material may be duplicated by you for your research use or educational purposes in electronic or print form. You must obtain permission for any other use. Electronic or print copies may not be offered, whether for sale or otherwise to anyone who is not an authorised user.

03.08.2017

Tutkijan luovat ruuhkavuodet?

Tiina Hemminki

Tutkijan työssä tarvitaan monenlaisia resursseja, kuten aikaa ja tietoa, mutta eniten luovuutta. Uutta tietoa ei synny väkisin. Mutta miten voi olla luova, kun tuntuu, että ei ehdi seurata tieteenalansa ajankohtaista keskustelua, kun uutta tietoa ei ehdi hankkia ja omaksua? Tämä on ollut isoin ongelma, jonka vanhempana olen kohdannut 2,5 vuoden aikana.

Äitinä ja tutkijana olen huomannut, miten tärkeää kahden eri periaatteen noudattaminen on. Ensinnäkään, omaa uraa ja aikaansaannoksia ei tule verrata muihin, ja toiseksi, omasta hyvinvoinnista, luovuuden ylläpitämisestä, on pidettävä huolta.

Kauniiden periaatteiden noudattaminen on vaikeaa. Akateemisen maailman koventunut kilpailu asettaa vaatimuksia, joita ei ehdi täyttää virallisen työajan puitteissa. Mikäli tutkimuksenteosta haluaa jatkossakin elannon, on töitä joskus tehtävä vapaa-ajalla. Siis silloin, kun muuten menisi tuulettamaan päätään, minun tapauksessani juoksemaan metsään.

Rakenteelliset vaatimukset liikkuvuudesta valtiorajojen yli tarkoittavat puolestaan sitä, että perhe on pakattava matkalaukkuun mukaan. Tämä ei ole kaikille mahdollista. Kovin moni ei

myöskään halua olla erossa lähimmäisistään kuukausitolkulla ja matkalaukkuelämäkin vie veronsa.

Tunne siitä, että ei riitä perheelle eikä töissä, on kestämätön. Tutkijayhteisössäkkin tulemme kehottaneeksi toisiamme pitämään oikean kesäloman ja rentoutumaan viikonloppuna, vaikka oikeasti moni pohtii, miten noina aikoina ehtisi tehdä töitä, koska on pakko ja koska pidämme tutkimuksenteosta. Vapaa-ajasta nipistäminen vain kuluttaa eniten tärkeintä resurssiamme, luovaa ajattelua.

Ilman luovia tutkijoita tiede ei uudistu. Luovuus ruuhkavuosina tuntuu vain liian usein olevan sitä, että keksimme erilaisia lapsenhoitojärjestelyjä ja etsimme perhe-elämän mahdollistavia rahoitusmuotoja. Eihän perheen ja tutkimustyön yhdistämisen pitäisi mitenkään olla mahdotonta. Erilaisia elämäntilanteita on ollut aina ja tulee myös olemaan – eikä se saa olla este tutkijan työlle.

Ruuhkavuodet koskettavat tietenkin kaikkien alojen työntekijöitä, jotka yrittävät vastata sekä perheen että työn vaatimuksiin. Lisäksi perhe voi tarkoittaa muutakin kuin äitiä, isiä ja lapsia: puolisoa, ikääntyviä vanhempia tai muuten läheisiä ihmisiä. Elämisen arvoinen elämä tapahtuu yleensä läheisissä ihmissuhteissa.

Tiedän siis, että kun esikoinen taas päivällisen jälkeen pyytää minua yhä uudelleen lukemaan Mikko Mallikasta, menemme sohvalle, avaan kirjan, aloitan ja eläydyn. Olen onnellinen. Olen valinnut oikein, vaikka se artikkeli viivästyisi taas. Perhe-elämää en vaihtaisi pois ja olen työssä, josta pidän. Eteenpäin mennään, vaikkapa niitä kahta periaatetta noudattamalla, päivä kerrallaan.

[Tiina Hemminki](#) on tutkijatohtori [Yhteiskunnan historia –huippututkimusyksikössä](#) vuoden 2017 loppuun asti, josta äitiys- ja vanhempainvapaalla 2.6.2017 alkaen.

